

ת"פ 3053/02/14 - המאשימה, מדינת ישראל נגד אברהם יצחק בנימין, יהושע זאב הס

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 3053-02-14 מדינת ישראל נ' בנימין ואח'

בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
1. אברהם יצחק בנימין
2. יהושע זאב הס

גזר דין

רקע

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בשנית. נאשם 1 הודה בריבוי עבירות של הסתה לאללימות בצוותא, בניגוד לסעיף 144ד2 ביחד עם סעיף 29(ב) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ובריבוי עבירות של הסתה לגזענות בצוותא, בניגוד לסעיף 144ב(א) ביחד עם סעיף 29 בחוק. נאשם 2 הודה בריבוי עבירות של סיוע לעבירות בהן הודה נאשם 1.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בשנית, בתקופה שבין 28.8.09 ל-30.6.11, פרסמו הנאשמים בהיקף תפוצה נרחב, במספר מקומות באינטרנט ובחלוקה ידנית של גיליונות נייר במקומות ציבוריים, ביחד עם אחרים, תכנים המסיתים לאללימות ולגזענות כלפי ערבים - ישראלים ופלשתינאים.

בין היתר העלו הנאשמים אל קבוצת גוגל באינטרנט, בשם "הקול היהודי", בתדירות של כאחת לשבוע, כמאה גיליונות של עלון בשם "הקול היהודי".

בתקופה שבין 15.10.09 ל-30.6.11, יחד עם אחרים, העלו הנאשמים אל הקבוצה מפעם לפעם גם קישורים לסרטוני וידאו אשר פורסמו קודם לכן בעמוד בשם "הקול היהודי" ביו-טיוב.

בתקופה שבין 16.9.10 ל-30.6.11, יחד עם אחרים, העלו הנאשמים את תכני הגיליונות גם אל אתר אינטרנט בשם

"הקול היהודי", שהוקם זמן קצר קודם לכן. במקביל ובנוסף, העלו לקבוצת הגוגל גם קישור למיקום תכניהם באתר.

בה בעת, שלחו הנאשמים את הגליונות, הסרטונים או הקישורים, בדואר אלקטרוני לרשימת תפוצה גדלה והולכת של מנויים.

בהזדמנויות רבות, יחד עם אחרים, ביקשו הנאשמים מקוראי העלון להפיץ את הגליונות על דרך העברה בין מכרים וחלוקה ידנית במגוון מקומות ציבוריים, באמצעות אמירות של עידוד, הפצרה ושכנוע לעשות כן, אותן פרסמו בחלק מהגליונות.

נאשם 2 עמד בראש עמותה אשר מימנה וארגנה את התפתחות הפעילות המתוארת לעיל. תרומתו לפעילות הייתה ישירה וקבועה פחות מזו של נאשם 1.

הנאשמים והאחרים כללו בפרסומיהם באופן שיטתי תכנים של הסתה לאלימות ולגזענות כלפי ערבים - ישראלים ופלשתינאים, באשר הם.

בין השאר כללו תכני ההסתה לאלימות התבטאויות שבח, אהדה, עידוד, תמיכה והזדהות אודות "הכאה", "אלימות", "דקירה", "אשפוז", "בית חולים", "פציעה", "סידור חלקים בגוף", "יידוי/השלכת אבנים", "בעיטה", "ריסוס גז מדמיע", "פתיחת ראש", "זריקת בקבוקי זכוכית", "למחוק" וכדומה, כלפי ערבים באשר הם.

תכני ההסתה לגזענות כללו התבטאויות בהן נאמר כי הערבים באשר הם - "שנואים", "רוצחים", "אלימים", "פראי אדם", "פורעים", "רעים", "חצופים", "טרוריסטים", "מתעללים", "אכזריים", "מטרידים", "פושעים", "עוינים", וכן התבטאויות תומכות ואוהדות אודות פגיעה בגופם, רכושם, חירותם ושגרת חיי הערבים.

במהלך התקופה בה פרסמו הנאשמים את התכנים המסיתים, התרחשו אירועי אלימות וגזענות כלפי ערבים ישראלים ופלשתינאים.

כל הגליונות והסרטונים שהעלו הנאשמים יחד עם אחרים אל הקבוצה והאתר, נותרו פתוחים ונגישים לכל מאז העלאתם ועד מועד הגשת כתב האישום, ביום 2.2.14, אף שלנאשמים הייתה יכולת להסיר את התכנים בכל עת.

במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם כי הצדדים יעתרו במשותף להטיל על נאשם 1 עונש של 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי, וקנס שהיקפו לא הוסכם.

אשר לנאשם 2, הוסכם כי הוא יופנה לעריכת תסקיר שירות המבחן ולחוות דעת הממונה על עבודות השירות, ללא כל הסכמה עונשית.

כן הוסכם במסגרת הסדר הטיעון, כי הצדדים יהיו רשאים להפנות במהלך הטעונים לעונש לראיות ולעדויות אשר הוצגו לבית המשפט במהלך הבאת הראיות, ובלבד שראיות אלו אינן סותרות את הודאת הנאשמים בכתב האישום.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 2 מלמד כי החל משנת 2010 עובד הנאשם באופן עצמאי בתחום הייעוץ העסקי, נוכח נסיבות אישיות ורפואיות שונות, ובהן של אחד מילדיו ושל אשתו.

הנאשם שיתף כי כיום הוא מבין את אחריותו מעצם תפקידו הבכיר בעיתון. הוא טען שניסה למנוע פרסום כתבות מסוימות, וכי לא היה אחראי לכל התכנים בעיתון ולא פעל באופן ישיר להסתה. כן טען כי הוא מתנגד לפתרון בעיות באמצעות אלימות, וכי ככלל הוא מתנגד לאלימות ולגזענות.

הנאשם שיתף בתחושתו כי בעת הרלוונטית לא נמצא מקום לתפיסת עולמו ולדעותיו, קרקע עליה צמח הרעיון להוצאת העיתון.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתפקד באופן יציב ומגלה אחריות לתפקידיו השונים, וכי העבירות בוצעו על רקע אידיאולוגי ולא מתוך דפוסי התנהגות אלימים.

עם זאת, התרשם שירות המבחן כי אף שהנאשם הודה בביצוע העבירות, בפועל הוא מתקשה לראות עצמו כאחראי לביצוען.

שירות המבחן ציין כגורמים מפחיתי סיכון להישנות העבירות את העובדה כי כיום תפקוד הנאשם חיובי במישורי חייו השונים, והוא אינו עוסק בתחום הקשור לאידיאולוגיה. מדובר באדם נעדר עבר פלילי, אשר חווה זעזוע כתוצאה מההליך המשפטי. גם חלוף הזמן נמצא כגורם סיכוי.

נוכח גורמי הסיכוי, ובהתחשב במצבם הבריאותי של אשתו ובנו, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו שירות לתועלת הציבור, ומאסר על תנאי.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה עמד על כך שבמהלך הבאת הראיות התגלו קשיים ראייתיים משמעותיים, והם שעמדו בבסיס תיקון כתב האישום וההסכמה העונשית שגובשה עם נאשם 1.

נטען כי הנאשמים פגעו בערכים המוגנים ובהם סדרי המדינה, הסדר הציבורי והחברתי, שלום הציבור ובטחונו. כן פגעו בערך השוויון, בסולידריות החברתית, בכבוד האדם, ובסובלנות כלפי האחר.

נטען כי הפגיעה בערכים אלו גבוהה וקשה, נוכח מכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים. הוטעם כי כתב האישום מלמד על הסתה שיטתית ונמשכת, במשך כשנתיים, הן לאלמות והן לגזענות, בתדירות גבוהה של פרסומים, בהיקף תפוצה משמעותי ובאופן מגוון - חלוקה ידנית של עלונים במקומות ציבוריים, פרסום באמצעות פורמטים שונים באינטרנט, וכן פרסום בקבוצת גוגל ובאמצעות סרטוני יוטיוב. התפוצה והפרסומים הלכו והתמקצעו במהלך התקופה, כשפעילות הנאשמים התאפיינה בתכנון מוקדם ומוקפד - בעצם כתיבת הפרסומים, הקמת הקבוצה וחלוקת עלונים, ובהמשך - אתר אינטרנטי, אשר בפיתוחו הושקעו זמן ומאמץ.

תוכן המסרים קשה, כשהפרסומים מכלילים באופן מכוער ושגוי את ציבור הערבים, ללא אבחנה. המניע לביצוע העבירות אידיאולוגי, והוא התאפיין בהכתמת ציבור שלם, ביצירת שנאה ופילוג וברצון להרע לציבור זה.

צוין כי פרסום המסרים במקביל לאירועים המתאפיינים בשנאה כלפי הציבור הערבי ובמעשים בפועל כנגדם, בתוך האווירה הציבורית הרגישה, הטעונה והנפוצה, מהווה נסיבה לחומרא.

כן צוינה לחומרא העובדה כי הפרסומים נעשו תחילה בקבוצת "הקול היהודי" בגוגל, בה קהל היעד הוא אנשי יצהר, אשר חלקם אף פעל עם הנאשמים בפרסום התכנים. נטען כי אנשי הישוב חולקים תפיסת עולם עם הנאשמים, ולפיכך קשובים יותר לתכנים שפורסמו.

עוד צוין לחומרא כי התכנים נותרו נגישים גם תקופה ארוכה לאחר שהנאשמים נחקרו בגינם, אף שהוזהרו על ידי הרשויות כי מדובר בתכנים קשים ובעייתיים, ואף שהייתה להם שליטה על אפשרות הסרת התכנים, והם לא עשו כן.

הנאשמים יצרו לעצמם מעמד משפיע ורם, גייסו את הדת ופרסמו את התכנים בשם הדת, כשהם מתבססים בין היתר על אחד מרבניהם.

הוצגה פסיקה התומכת בטענות, ומלמדת על החומרה בה בתי המשפט רואים בשנים האחרונות את העבירות של הסתה לגזענות ולאלמות, ומשיתים על נאשמים בכגון דא עונשי מאסר משמעותיים. לפיכך הובהר כי אלמלא הקשיים הראייתיים, היתה המאשימה עותרת להשתת מאסר בפועל בעניינם של שני הנאשמים.

ב"כ המאשימה הבהיר כי האכיפה מתבצעת הן כלפי יהודים והן כלפי ערבים, וכי אסופת המסמכים אותה הגיש ב"כ נאשם 2, עוסקת בתלונות בגין התבטאויות בודדות, בשונה מהמקרה שבפניי, המגלה מסכת של הסתה שיטתית וממושכת.

לקולא צוין כי רכיב ההסתה לאלמות בו הודו הנאשמים, הינו למעשה החלופה הקלה יותר של עבירת ההסתה, שכן אין המדובר בקריאות ישירות לביצוע המעשה אלא בתמיכה, אהדה ושבח.

שיקול מקל נוסף הוא העובדה שחלק נכבד מפרסומי ה"קול היהודי" היו פרסומים לגיטימיים בתחום הפוליטיקה,

האקטואליה והדת, ולפיכך אין המדובר בנאשמים שפרסמו רק דברי הסתה.

אשר לעונשו של נאשם 2, לגביו לא הגיעו הצדדים להסכמה, נטען כי נוכח ההסדר אליו הגיעו הצדדים לגבי נאשם 1, יש לגזור את עונשו של נאשם 2 ברף דומה.

הובהר כי הקשיים הראייתיים בעניינו של נאשם 2 היו בולטים יותר, הם הומחשו במהלך שמיעת הראיות, והובילו לתיקונו בשנית של כתב האישום.

צוין כי מעורבותו של הנאשם הייתה רחבה והוא היה בעל תפקיד ומעמד בכיר במסגרת הפעילות, כעולה מתסקיר שירות המבחן. הוא שהיה אמון על התפתחות הקול היהודי, מיסודו והרחבתו.

המאשימה עמדה על חשיבות הודאתם של הנאשמים חרף הקשיים הראייתיים. כן נמצא כי תקופת הפרסומים שעליהם הנאשמים לקחו אחריות, קצרה במידת מה מהתקופה שיוחסה להם מלכתחילה.

בענין זה הוטעם כי הנאשמים והחשודים האחרים שתקו בחקירותיהם, ולפיכך לא תרמו לבירור מידת מעורבותם ביחס לאחרים, והביאו להתמשכות החקירה. לפיכך, המועד הראשון בו נפרשה התמונה המלאה על ידי הנאשמים ועדי ההגנה היה במהלך פרשת ההגנה, שנים ארוכות לאחר חקירתם. הודגש כי ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום נבעה משיקולים ראייתיים בלבד, ומטעם זה הואשמו 2 הנאשמים שבפני לבדם.

נוכח דברים אלו עתר ב"כ המאשימה לכבד את ההסדר שגובש בעניינו של נאשם 1, ולהשית על נאשם 2 רף דומה לעונשו של הנאשם 1 ופחות ממנו רק במעט.

ב"כ הנאשם 1 טען כי האלמנט המשמעותי ביותר בתיקון כתב האישום הוא הכרת המאשימה, לאחר שנים רבות, בעובדה כי אף שתרומתו של נאשם 1 הייתה כמבצע העיקרי בפרשה, הרי שהיו לו שותפים נוספים. בהקשר זה נטען כי המאשימה והיחידה החוקרת נמנעו מהגשת כתב אישום נגד אחרים, ואף לא חקרו באופן מעמיק מעורבים אחרים.

לפיכך נטען כי יש להתחשב במשא הכבד שהנאשם נשא במשך השנים בהן הואשם בביצוע עבירות לא פשוטות כמבצע עיקרי וכמעט יחיד, אף שאין הדבר כך.

נוכח דברים אלו נטען כי ניהול התיק היה מוצדק, והביא לתיקון משמעותי בכתב האישום ולגיבוש הסכמה עונשית ראויה, בנסיבות תיק זה, כאשר חרף הקושי הראייתי המשמעותי, נטל הנאשם אחריות על מעשיו.

כן עמד ב"כ הנאשם על חלוף הזמן המשמעותי, שכן ביצוע עבירות הסתיים לפני למעלה מ-6 שנים, וכתב האישום הוגש אך בפברואר 2014.

אשר לקנס, התבקש להתחשב בעובדה שהנאשם אב לארבעה ילדים קטנים, ובמהלך ששת חודשי מאסרו בעבודות השירות יתפרנס בקושי רב. אף העובדה שהנאשם נמצא תחת חקירה ומשפט במשך כ-6 וחצי שנים, הקשתה על ניהול חיי השגרה שלו.

הוטעם כי הקנסות המשתקפים בפסיקה אותה הציגה המאשימה הוטלו על נאשמים שלא במסגרת הסדר טיעון, ונוכח מכלול הנסיבות עתר ב"כ הנאשם להשית על הנאשם קנס ברף שלא יעלה על 1500 ₪.

ב"כ הנאשם 2 טען כי מעשי הנאשמים מצויים הרחק מליבת הערכים המוגנים. זאת, שכן במדינה דמוקרטית יש להכיר בלגיטימיות של דעות שונות, ועל המשפט הפלילי להימנע מלהגן על ערכים כמו סולידריות או שיוויון.

נטען כי פרסומי הנאשמים לא פגעו בערכים ממשיים ובהם יצירת סיכון לגוף, לחיים, ולרכוש, וכי כאשר מדובר בדברי שבח, תמיכה ועידוד, בניגוד לקריאה למעשי אלימות, הרי שהפגיעה בערך המוגן של אמון הציבור וההגנה על המשטר הדמוקרטי, אינה מתקיימת. למעשה, נטען, יש פגם בהפיכת דברי שבח, תמיכה ועידוד לעבירה פלילית, שכן הם אינם מהווים, כאמור, קריאה לאלימות.

נטען כי נאשם 2 היה מצוי במעטפת החיצונית של החבורה שעסקה בפרסום, ומעורבותו לא הייתה קבועה. מעורבותו באה לידי ביטוי במתן עצות, דיונים וכדומה, ולא באופן ספציפי בהכנת הפרסום ובהפצתו.

עוד נטען, כי בעבירת הסיוע הענישה אינה צריכה להיות מחצית מהענישה בגין העבירה המושלמת, אלא יש לבחון את מידת הסיוע. בעניינו, נטען כי הסיוע מצוי ברף התחתון, שכן מדובר היה בסיוע כללי למכלול הפרסום, אשר מוסכם על הצדדים כי ברובו היה לגיטימי וראוי.

ב"כ הנאשם היפנה ליחס המסויג של הנאשם בזמן אמת לאותם פרסומים, כפי שעלה מהתכתבויות דוא"ל שהוגשו במסגרת הבאת הראיות, מהן נלמד כי הנאשם התנגד לפרסומם של פרסומים שונים, אותם ראה כבעייתיים.

פעילות הנאשם נבעה מתוך רצון להביע קול אשר נתפס על ידי הנאשמים וסביבתם כקול שהושתק בחברה הישראלית, ואכן - הפרסומים נעשו במסגרת ידיעון ואתר אינטרנט, אשר כללו ידיעות ודיונים בעניינים לגיטימיים. לפיכך, עסקינן בביטוי משמעותי ובקול שהיה לו מקום להישמע, ואשר נעדר במת ביטוי אחרת. מכאן, שערך הביטוי הוא רב, אף אם נספחו אליו אמירות בעייתיות.

נטען כי לא הפרסומים יצרו את השנאה והפילוג, שכן עסקינן במלחמה ממושכת בין הציבור הערבי ליהודי, ולפיכך השנאה והפילוג נגרמים בשל המציאות המורכבת ולא נוכח פרסום זה או אחר.

עמידתו של נאשם 2 בראש ועד העמותה היתה ללא משמעות מעשית ביחס להתנהלות העמותה ומעורבותה ב"קול

היהודי", שכן כיו"ר ועד העמותה לא היה אחראי על הניהול השוטף של העמותה, הגם שהיווה גורם מנווט ומפקח.

עוד נטען, כי יש פגם בכך שרבים שהיו חלק מהפרשה, ובמהלך עדותם אף התברר כי לחלקם מעורבות ישירה ורבה יותר, לא הועמדו לדין, הגם שהמשטרה יכולה היתה להעמיק בחקר האמת. לפיכך, נטען כי יש להקל בעונשו של הנאשם במטרה למנוע אי צדק.

כן התבקש להתחשב בהתנהלות המאשימה בעניינים אחרים הנוגעים לחופש הביטוי בעלי דמיון לענייננו, שכן המאשימה נוהגת לבוא חשבון עם הקצה הימני של המפה הפוליטית ולא עם החלק שקרוב להשקפותיהם הפוליטיות של בכירי הפרקליטות. לביסוס טענה זו הוגשה אסופת החלטות של רשויות התביעה, המלמדות לשיטת ב"כ הנאשם על איפה ואיפה בה נוהגות הרשויות ביחס לפרסומים שונים.

אשר לנסיבות אישיות, צוין כי הנאשם נעדר עבר פלילי, הוא כבר אינו עוסק בתחום התקשורת, ולפיכך הרתעת היחיד אינה רלוונטית לגביו.

הנאשם נטל אחריות על מעשיו חרף הקושי הראייתי. ב"כ הנאשם עמד על חלוף הזמן המשמעותי ממועד סיום מעורבות הנאשם באתר ה"קול היהודי" ובעיתון, זמן במסגרתו השקיע הנאשם מאמצים רבים בפיתוח קריירה באפיקים אחרים. בהקשר זה צוין כי גזירת עונש משמעותי תיפגע בשיקום חייו של הנאשם, העוסק כיום כעצמאי ומפרנס את משפחתו. השתת עונש של מאסר בעבודות שירות תאלץ אותו לסגור את העסק, חרף חלוף הזמן המשמעותי.

לאחר הדיון השלים ב"כ הנאשם טעונו בכתב, ובמסגרת זו היפנה למצבה הבריאותי של אשת הנאשם, אשר נזקקה לאחרונה לאשפוז. בנסיבות אלו הוטעם כי גזירת עונש של מאסר בעבודות שירות יקשה על הנאשם לטפל בענייני הבית והמשפחה.

נוכח דברים אלו עתר ב"כ הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהשית על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור.

הנאשמים ביקשו שלא להוסיף דבר על דברי באי כוחם.

דין וגזירת הדין

הנאשמים הודו בכתב אישום מתוקן, כאמור, בריבוי עבירות של הסתה לאללימות ובריבוי עבירות של הסתה לגזענות, באשר לנאשם 1, ובסיוע לעבירות אלו על ידי נאשם 2.

מדובר במסכת סדורה ומאורגנת של דברי הסתה, אשר פורסמו במסגרת עלונים, קבוצת גוגל, ביו-טיוב, באתר אינטרנט

ובדוא"ל, באופן שיטתי ומתמשך.

עסקינן בהתאם לכתב האישום המתוקן בפעילות אשר נמשכה כמעט שנתיים, במסגרתה הופצו הפרסומים בתדירות של כאחת לשבוע, ובסך הכל - כ-100 פרסומים שונים.

בפרסומים אלו התייחסו הנאשמים אל הערבים, באשר הם, כאל רוצחים, פורעים, אכזריים, ועוד, והיללו ארועים בהם ננקטה אלימות כנגד ערבים - ישראלים ופלשתינאים.

פרסומיהם המכלילים של הנאשמים כלפי הציבור הערבי הינם פוגעניים, ויש בהם כדי ללבות את אש הסכסוך. אף אם טענת ב"כ נאשם 2 אש הסכסוך קיימת ממילא - התקיימה טרם פרסומי הנאשמים ותקיים גם לאחריהם - הרי שהנאשמים תרמו ולו באופן פוטנציאלי לבערה זו. יוזכר כי הסכנה העיקרית בעבירות כגון אלו בהן הודו הנאשמים אינה אך בהגברת הפילוג והאיבה, ובפגיעה ברגשות הציבור כנגדו הסיתו, אלא בפוטנציאל כי יהא מי שיקום לעשות מעשה בעקבות דברי ההסתה - ולא ניתן לדעת אם וכמה תרמו הנאשמים לכך.

איני מוצאת להכביר מילים בדבר מרקם החיים הרגיש בארצנו - באזור מגוריהם של הנאשמים ובכלל. זוהי שגרת חיינו, והדבר הומחש גם במועד המקורי למתן גזר הדין, משלא התייצב אחד הנאשמים לדיון עקב ארוע בטחוני שהתרחש באותה שעה ממש.

ואולם אין בכך כדי להוות הצדקה לפרסום פרסומים מסיתים. על רקע מאורעות החיים בארץ, והעובדה כי לאורך התקופה הממושכת בה התבצעו הפרסומים ננקטו מעשי אלימות גם כנגד ערבים, עלולים היו הפרסומים - שיטתיים, סדורים, ובעלי תפוצה משמעותית, להגביר את הסיכון הפוטנציאלי, ולעודד מעשי אלימות נוספים.

כאמור, הנאשמים פרסמו את דברי ההסתה תחילה בעלון שהופץ במקומות שונים ובהמשך ברשת האינטרנט, בדרכים שונות, אשר כללו גם סרטונים, ובתפוצה רחבה. עסקינן בדרך קלה ואפקטיבית לפרסום, ולפיכך לא ניתן לדעת מה היקף החשיפה לה זכו הפרסומים.

הפרסום באינטרנט קל לביצוע, נגיש לקהל רחב יותר מבעבר, ונותר לעד, אם לא נמחק באופן יזום על ידי המפרסמים. בכך באה לידי ביטוי האפקטיביות של פרסום זה, בשונה מפרסומים שנעשו בזמנים עברו, פרסומים אשר פסו מן העולם כמעט מיד עם פרסומם. גם בכך יש רכיב חומרה, נוכח השפעת עובדות אלו על פוטנציאל החשיפה וההפנמה של המסרים המסיתים.

נוכח עמדות הצדדים לעונש, וקיומו של הסדר טיעון, לא יקבע מתחם עונש הולם, ואולם יובהר כי במעשיהם פגעו הנאשמים באופן משמעותי בערכים של שלום הציבור ובטחונו, בהגנה על הסדר החברתי, ובשיויון, כל אחד לפי חלקו במעשים.

זכות הציבור לפרסם ביטויים קשים ומקוממים נסוגה כאשר הביטוי עלול להביא לאלימות ולגזענות. בסוגיה זו נקבע:

"המגמה בפסיקה, לנוכח גילויי השנאה והאלימות על רקע אידיאולוגי שפושטים והולכים היא החמרה, למען "יראו וייראו", וכביטוי לשאט הנפש ולסלידה העמוקה מהתבטאויות ומעשים כגון דא" (רע"פ 7669/15, ראאד סלאח נ' מדינת ישראל).

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי נאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות דומות, נידונים בשנים האחרונות למאסרים של ממש:

בע"פ 401/16, מדינת ישראל נ' יצחק גבאי, נדון עניינו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של הסתה לגזענות, תמיכה בארגון טרור ובעבירות נוספות. לעניינו רלוונטית העלאת תכנים המסיתים לאלימות ולגזענות לפייסבוק. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר לעבירות ההסתה, והשית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות ההסתה בלבד. ערעור המדינה לבית המשפט העליון התקבל וכלל עונשו הועמד על 40 חודשי מאסר, חלף 36 חודשי מאסר אותם הטיל בית המשפט קמא.

בת"פ (שלום חד') 4855-08-15, מדינת ישראל נ' עבד ג'בארין, הנאשם הורשע על פי הודאתו בריבוי עבירות של תמיכה בארגון טרור ובריבוי עבירות של הסתה לאלימות ולטרור, לאחר שפרסם דברי שבח, תמיכה, אהדה והזדהות עם חיזבאללה. בית המשפט השית על הנאשם 8 חודשי מאסר.

בת"פ (שלום י-ם) 44918-12-14, מדינת ישראל נ' סאמי דעיס, הורשע הנאשם על פי הודאתו, בריבוי עבירות של הסתה לאלימות או לטרור ובריבוי עבירות של תמיכה בארגון טרור, לאחר שפרסם בחשבון פייסבוק אותו ניהל, אשר שמו "מוות לישראל", פרסומים הקוראים לפגיעה אלימה באזרחים, ודברי שבח, עידוד והזדהות כלפי מעשי אלימות שבוצעו נגד אזרחים וכלפי מבצעייהם. נקבע מתחם ענישה הנע בין 7-20 חודשי מאסר, והנאשם נדון ל-8 חודשי מאסר.

בת"פ (שלום י-ם) 44725-12-14, מדינת ישראל נ' עומר שלבי, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות הסתה לאלימות או לטרור וכן בשתי עבירות של תמיכה בארגון טרור, לאחר שפרסם 10 פרסומים במסגרתם קרא לנקיטה במעשי אלימות וטרור כנגד אזרחים וכוחות הביטחון, דברי שבח, אהדה, עידוד והזדהות, כלפי מבצעי פיגועים וארגוני טרור. בית המשפט קבע מתחם ענישה של 7-24 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 9 חודשי מאסר.

בת"פ (שלום י-ם) 44836-12-14, מדינת ישראל נ' נאסר הדמי, הנאשם הורשע על פי הודאתו בריבוי עבירות של הסתה לאלימות או לטרור ותמיכה בארגון טרוריסטי. הנאשם פרסם לאחר רצח 3 הנערים והארועים שבעקבותיהם, 18 פרסומים ברשת הפייסבוק, ונידון ל-10 חודשי מאסר.

בת"פ (שלום חיפה) 40084-09-16, מדינת ישראל נ' חאלד מואסי, נידון נאשם בן 20 אשר הורשע ב-14 עבירות של הסתה לאלימות או לטרור, ב-8 עבירות של תמיכה בארגון טרור, ובעבירה אחת של הסתה לגזענות, לשנת מאסר,

חרף הודאתו והעדר עבר פלילי.

יובהר כי בכל מהמקרים המפורטים לעיל, נעשו לכאורה המעשים על ידי מפרסם בודד ובאופן ספונטני, בשונה ממעשי הנאשמים שבפני אשר אופיינו כאמור בביצוע בצוותא, בהפצה באופנים שונים, בתכנון, ובפרסומים לאורך תקופת זמן ארוכה.

אשר לטענות בדבר ההסכמה כי הנאשמים לא פעלו לבדם, אלא היוו חלק מקבוצה אשר ביצעה את המעשים במשותף, הרי שבמהלך הבאת הראיות הוברר כי הנאשמים וחבריהם שתקו בחקירותיהם במשטרה, ולפיכך איני מוצאת כי המאשימה יכולה היתה לדעת מה חלקם של אותם אחרים. לא למותר לציין כי במהלך פרשת ההגנה עלתה ובאה שורה של מעורבים, אשר רק לאחר שניתן להם חסיון מפני שימוש בעדותם, חשפו לראשונה כי היו שותפיהם של הנאשמים. במצב דברים זה, אין הנאשמים יכולים לבוא בטרוניות כלפי רשויות המדינה ולבקש הקלה בעונשם נוכח אי העמדתם לדין של שותפיהם, שעה שהם עצמם לא חשפו מעורבות זו אלא עד שלב מאוחר מאד במשפטם.

אין בידי לקבל גם את טענת האפליה לה טען נאשם 2, בהציגו החלטות בדבר סגירת תיקים כנגד אחרים, אשר נטען כי הסיתו. ראשית יובהר כי לא ניתן היה להיחשף, בחלק מהמסמכים שהוצגו, למכלול נסיבות המעשים והעושים. ועיקר - עיון בהחלטות שהוגשו מלמד כי ככלל, הגם שמדובר באמירות מקוממות, הרי שלכאורה באותם מקרים עסקין באמירות חד פעמיות, ולא בפרסום מובנה ושיטתי.

נוכח המפורט לעיל ומדיניות הענישה, הרי שאלמלא הנסיבות לקולא והסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, היה מקום להשית על הנאשמים מאסר ממש.

עם זאת, מהנימוקים שפורטו על ידי הצדדים, ועיקרם הקושי הראייתי שנתגלה במהלך הבאת הראיות, לצד חלוף הזמן ונטילת האחריות, אני מוצאת כי ההסדר אליו הגיעו הצדדים **באשר לנאשם 1**, ראוי, ולכן אכבדו.

אשר לנאשם 2, שקלתי לקולא את העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי, היותו המפרנס העיקרי וכן את העובדה שכיום עוסק עצמאי המפרנס את משפחתו ואת נסיבות חייו כפי שהוצגו על ידי בא כוחו, ובכלל זה מצבם הבריאותי של אשתו ובנו.

ב"כ הנאשם טען בדיון, כי עונשו של המסייע אינו מחצית מתמטית של המבצע העיקרי.

ברע"פ 792/14, אחמד סבאג נ' מדינת ישראל, נקבע בהקשר זה:

"ככלל, ראוי הוא שעונשו של המסייע יהיה קל יותר מן העונש שנגזר על המבצע העיקרי של אותה עבירה. אף ראוי, כי בבואו של בית המשפט לגזור את דינו של המסייע, יעמיד בית המשפט לנגד עיניו את היחס שקבע המחוקק בין עונשו של המסייע לעונשו של המבצע

העיקרי. ואולם, אין מדובר בעריכת תחשיב מתמטי, ויש ליתן את הדעת לנסיבותיו של כל מקרה לגופו".

כן ר' דברים דומים שנקבעו בע"פ 4463/12, לאוניד ארנבורג נ' מדינת ישראל.

בשוקלי את חלקו של הנאשם, נמצא כי חלקו משמעותי ביותר. כאמור בכתב האישום, הגם שתרומתו לפעילות הקול היהודי ולפרסומים היתה ישירה וקבועה פחות מזו של נאשם 1, הרי שהוא עמד בראש העמותה אשר מימנה את הפעילות. במסגרת ההסדר הוסכם כי הצדדים יוכלו להתייחס בטעוניהם לראיות שהוצגו בבית המשפט, וכך עשו. בחינת עדות הנאשם עצמו מלמדת כי הוא היה חלק ממייסדי העמותה ומצוות החשיבה של אתר האינטרנט. הנאשם אישר כי ראה חלק מהפרסומים טרם פרסומם, ובמהלך עדותו אף הוצגו לו תכתובות דוא"ל במסגרתן הועברו לעיונו טיוטות העלונים, והוא התבקש לאשרם. אכן, הנאשם ציין בפני חבריו כבר בזמן אמת כי חלק מהפרסומים בעייתיים, אולם בסופו של יום לא עשה דבר ממשי על מנת למנוע את הפרסומים, ואף המשיך לעמוד בראש הגוף אשר מימן פרסומים אלו, ותמך בהמשך הפרסום.

פעילות הנאשם התמשכה על פני כשנתיים ימים, תקופה בה פורסמו פרסומים רבים, קשים ובוטים כנגד ערבים, וכאמור בכתב האישום - הוא לא עשה דבר על מנת להסיר את הפרסומים אף שיכול היה לעשות כן.

על רקע זה נהיר כי תרומת הנאשם לפרסומים היתה מהותית, וניתן לקבוע כי הוא היה מעורב מעורבות של ממש בפרסומים, אף אם לא עמד מאחורי כל אחד מהפרסומים הנדונים.

כמבואר לעיל, אלמלא הקשיים הראייתיים, חלוף הזמן, ושיקולים נוספים אותם פרטו הצדדים, היה מקום להשית על שני הנאשמים מאסר של ממש. בנסיבות אלו נמצא כי השתתף מחצית מהעונש המוטל על נאשם 1 הינה המינימום המתבקש, ואך מחמת השיקולים לקולא לא ימוצה עימו הדין בהשתתף תקופה ארוכה יותר.

טרם סיום, אני מוצאת לנכון להתייחס לטעונו של ב"כ הנאשם 2 באשר להשלכות השקפותיהם הפוליטיות והאידיאולוגיות של בכירי הפרקליטות על התנהלותם המקצועית, טענות אשר נטענו במהלך הטעונו לעונש ונשזרו במהלך שמיעת התיק כולו, כמו גם אמירות דומות שנרמזו כלפי האלוף ניצן אלון, אלוף פיקוד המרכז בתקופה הרלוונטית, אשר העיד בפניי במהלך הבאת הראיות.

עסקינן בהטחת האשמות הפוגעת בעובדי ציבור, מבלי שב"כ הנאשם הציג כל ראיה על מנת לתמוך בטענותיו בדבר עמדותיהם הפוליטיות של אותם גורמים, לא כל שכן בדבר השפעת עמדות אלו על מקצועיותם. הפרקליטות והצבא מהווים חלק מהשירות הציבורי; אנשיהם הם בבחינת משרתי ציבור, וחזקה כי הם עושים עבודתם נאמנה ובאופן מקצועי ללא קשר לעמדותיהם הפוליטיות. יש להצר על הנסיונות לשרבב טענות בלתי מבוססות בדבר עמדותיהם האישיות המשוערות של משרתי ציבור אלו אל התנהלותם המקצועית.

כמאמר הנשיאה בדימוס, כבוד השופטת נאור, בפסק דין אשר ניתן אך לאחרונה, ואילו התייחס ב"כ הנאשם בטעונו:

" ראוי להבהיר כי העובדה שניתן וראוי בחברה דמוקרטית לאפשר ביקורת על פועלם של משרתי הציבור אינה בבחינת הזמנה או אישור גורף להשמצות, השפלות או ביזוי. אין להקל ראש בפגיעה בעובד הציבור, כבכל אדם. כבודם ושמם הטוב של עובדי הציבור אינם הפקר (ראו והשוו ע"פ 7374/07 שמאי נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (16.11.2009); רע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל (2.8.2010)). יש לעשות את מירב המאמצים על מנת להבטיח שעובדי הציבור יוכלו למלא את תפקידיהם בנאמנות, במקצועיות וללא מורא, לטובתם האישית ולטובת השירות הציבורי והחברה בכללותה" (רע"פ 5991/13, אליצור סגל נ' מדינת ישראל, תק-על 4)2017, 2535(02/11/2017).

הטחת ההאשמות בבכירי הפרקליטות או הצבא בדבר השפעה לכאורית של השקפות פוליטיות לכאוריות על שיקול דעתם המקצועי, עלולה לפגוע ביכולתם של עובדי הציבור למלא תפקידיהם ללא מורא, ומוטב היה שלא תאמרנה.

נוכח המפורט לעיל אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

על נאשם 1:

- א. 6 חודשי מאסר אותם ירצה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה בה הורשע.
- ג. קנס בסך 1500 ש"ח או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לתאריך 1.2.18.

על נאשם 2:

- א. 3 חודשי מאסר אותם ירצה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה בה הורשע.
- ג. קנס בסך 800 ש"ח או 8 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לתאריך 1.2.18.

נאשם 1 יתייצב לריצוי עונשו במפקדת מחוז מרכז של הממונה על עבודות השירות ביום 9.1.18 בשעה 8:00.

נאשם 2 יתייצב לריצוי עונשו במפקדת מחוז מרכז של הממונה על עבודות השירות ביום 17.12.17 בשעה 8:00.

העתק הפרוטוקול יועבר לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ז כסלו תשע"ח, 05 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.